

гарската литература малко-по-малко станала источникъ, изъ когото тие сж земале и готово сждържание за новите понятия, и готови образци за собствената литературна дѣятелность. Твжрде чѣсто ние би биле не въ сжстояние да опредѣлиме тоя ходъ на нѣщата но собственно бжлгарските памѣтници; ние говорихме вече, че тие памѣтници сж сжвсѣмъ рѣдки, защото множество отъ тѣхъ сж погинале въ времената на войните и въ послѣдните нѣколко вѣкове, — истрѣбляле сж са даже и преднамѣренно отъ гржцкото духовенство въ най-ближните до насъ времена; но историческото значение на бжлгарската литература са вжзстановлява по оние русски ржкописи, които сж сжхраниле слѣди отъ своето южно-славянско происхождение.

Такова е било блѣстящето начало на бжлгарската писменность, което е дало на Бжлгария значителна рола за развитието на другите православни славяне. Но независимо отъ правителственното и черковното просвѣщение на Бжлгария, което са е налагало, освѣнъ съ убѣждения, и съ сила (това са види изъ вжзстанието на болѣрете противъ Бориса), е вжрвѣло и свободно народно движение, което слѣдъ време станало, като рѣчи, опозиция. Това е такава движение, въ което инстинктивно са е изказвала народната масса, която желала да сжхрани старите предания или която са увлекала съ друго учение, което отговаряло на нейниятъ вкусъ повече, нежели византийската книжевность.

Ние ще да разскажеме тука историята на бжлгарските *суевѣрия*, които, така сжщо, както и черковната литература, сж преминале у другите православни славяне и произвѣле сж въ своето вре-